

Dnes vám představím tři básničky a jednu povídku. Můžete si na nich vyzkoušet práci porotce. Představte si, že vám právě dorazila tato čtyři literární dílka a vy jim máte přidělit body od 1 do 5 (5 bodů je maximum). Nedejte na první pocit a dojem, své ohodnocení si zkuste promyslet a zdůvodnit. A chcete-li, můžete svoje bodování nebo i názor napsat do diskuse pod článek. Do týdne vám prozradím autory i to, jak bodovali porotci skuteční a jak se příspěvky v loňském ročníku umístily.

Příjemné čtení i bodování

PŘÍSPĚVEK Č. 1

XXX

Drzý spratek jaro
Po svém okolí
rozhazuje květy –
a kdo má uklízet tu vůni!?
A věřte mi
i sluneční svit
se z bytu
špatně vyhání
PŘÍSPĚVEK Č. 2

**Vlez` v les
aneb,
jak nevalná ekologická situace
zapříčinila hudebníkovu újmu**

Vlez` v les,
used` na pařez,
a koukal kolem, kol, i vůkol,
kde že je ten vřes.

Ptáky, laně postrádaje,
v kapradí tam guma vlaje
a místo vody křišťálové
v zemi vyschlá díra zeje.

Tak na duchu on kles`
a popadl ho běs
v něm kytaru svou Ibanez
roztřískal o mez.
PŘÍSPĚVEK Č. 3

Výměna generací

Zas vyrážíme ven,

ochráncům k nelibosti.
Pod stříškou zas si stelem
a skládáme svý kosti.

Pálíme ohně, pijem rum,
tříkrát jsme plnoletí.
Rodiče už se nebojí,
starost maj naše děti.

PŘÍSPĚVEK Č. 4

Holoubek

S blížícím se víkendem začínal být Emil nervózní. Pojede – nepojede? Až ve čtvrtek, když uklízel po večeři a začal mýt nádobí, mu stroze od televizoru oznámila: „Hele, zejtra jedu ven. Napíšu ti, co mi koupíš.“ V pátek si vzal dvě hodiny náhradního volna. Rychle nákup a pak všechno připravit, jen aby byla spokojená. Ve tři vlítla do bytu jako vichřice. S uspokojením přehlédla vyleštěné kanady a sbalenou tornu. „Připravil jsem ti i náhradní kalhotky. Víš, že jsi se minule zlobila, že jsem na to zapomněl“ špitl. Zhltna oběd a za okamžik stála oblečená v předsíni, s tornou na zádech. „Tak pa, holoubku. Jó, a abych nezapomněla, tady jsem ti napsala, co budeš dělat, aby ses nenudil, holoubku.“ Říkala mu holoubku. Ve skutečnosti se jmenoval Holub. Emil Holub. No jako ten, no víte kdo, ne? Pravda byla taková, že nebyl ani holoubek, spíše jen takové holé, raněné holoubátko. Celé dva dny pro sebe. Tetelil se blahem. Trochu si přispal a pak se dal do práce. Vyprat, vyžehlit prádlo, umýt okna, něco zašít. Vždyť na ní všechno jen hoří. Když si trochu přichvátne, možná, že mu zbude chvilka i na jeho kaktusy. Možná, že to bude naposled, co se s nimi bude moci polaskat. Sliboval mu totiž, že jestliže ho ještě jednou rozzlobí (ona říká nasere), hodí mu je na hlavu a nebo ho na ně posadí. Neděle v podvečer. V panelovém domě nějaký hluk. Vrátila se z trampu. Jako litice se přehnala vyleštěnou předsíní a pokojem v zablácených kanadách. Páchla potem, kouřem, alkoholem a bůh ví čím ještě. Jako podřatá padla na nově, bíle povlečené letiště. Ještě že si stačila sundat tornu ze zad. Snažil se jí vyzout z bot. „Bobe, ó Bobe,“ vydralo se jí z úst. Usnula jako špalek. Pak začala zvracet. Věděl, že by jí měl pomoc, jinak se ve spánku zadusí. Ale né! Seděl v křesle a sledoval svoji ženu, jak se dává, jak modrá, jak umírá. Pak se uložil ke spánku vedle ní. Musí to vydržet! Musí! Až zítra ráno zavolá lékaře. Až zítra ráno.